No. 115. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 25 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 19. September. Op het eigen oogenblik, dat het gebrek in Ierland ten top gestegen is en dat duizende Ieren gevaar loopen van door honger om te komen, ziet men niet, dan met het uiterst leedwezen, de ontzettende uitvoeren van levensmiddelen, die dagelijks uit Ierland en Engeland plaats hebben, tot het maken van eenigzins hoogere prijzen, dan Ierland daarvoor zou kunnen geven. In de verloopen week zijn uit de havens van Liverpool, Londen en Bristol meer eetwaren uitgevoerd, dan voldoende geweest zou zijn de ongelukkige Ieren eene maand lang te voeden.

— Het gezamentlijk getal der omnibussen, welke thans de straten van Londen doorkruissen, bedraagt 1490, die 6000 menschen werk verschaffen. De opbrengsten dezer middelen van vervoer zijn zeer verschillend, daar zij, op eenige lijnen, tot op 4 p. st. dagelijks, en anderen echter slechts op de helft beloopen. Wanneer men slechts het cijfer der opbrengst neemt, dan blijkt daaruit, dat voor omnibus-ridden in en nabij Londen dagelijks 2950 of jaarlijks 1,087,000 p. st. uitgegeven worden.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 16. September. Een der voornaamste juweliers van de straat St. Martin heeft in zijn' winkel een uurwerk ten toon gesteld, dat wezentlijk de bewondering verdient en dan ook den geheelen dag eene groote menigte toeschouwers lokt. Dit uurwerk heeft 12 wijzerplaten. De voornaamste plaat wijst alleen de uren aan; eene open wijzerplaat, dadelijk beneden de eerste gelegen, doet zien, hoeveel de zon vooruit of ten achteren is; twee andere platen, insgelijks opengewerkt en die het geheele mechanismus van dit kunstige werkstuk doen zien; geven de eene de dagen en de maanden, de andere de seconden op. Eindelijk bevinden zich aan beide zijde van den slinger 8 wijzerplaten gerangschikt, welke het uur in de volgende steden aantoonen: Londen, Algiers, St. Helena, Alexandrië, New-York, Petersburg, Otaheite en Canton. Elke dezer platen heeft 24 uren in plaats van 12, om de uren van den dag en van den nacht aan te wijzen. Bovendien heeft de slinger eene groote metrische schaal, welke de graden van inkrimping en uitzetting van het metaal aanduidt. De vervaardiging van dit uurwerk heeft 14,000 frs. gekost.

— Voor eenige dagen komt langs den Noorderweg een reiziger te Valenciennes aan, en zet zich aan de open tafel terwijl hij zijn' reiszak op een' stoel naast zich plaatst. Den volgenden dag, bij zijn vertrek, is hij niet weinig verwonderd, op zijne rekening een souper voor twee personen te zien prijken; op zijne aanmerking beduidt men hem, dat, daar zijn reiszak de plaats van eenen reiziger ingenomen heeft, hij ook het verlies moest dragen, dat hij den logementhouder veroorzaakt had. De vreemdeling betaalt zonder een woord te zeggen en vertrekt naar Belgie.

Weinige dagen na dit voorval komt hij te Valenciennes terug en stapt aan 't zelfde logement af. Zonder uit de les van de vorige reis eenig voordeel getrokken te hebben, legt hij zijnen onafscheidbaren reiszak bij zich op een' stoel maar dezen keer wordt de zak bij elken schotel, die de tafel rondgaat, geopend en krijgt nu eens een vleugeltje, dan eens eene portie ossenvleesch en dan weder eene snede ham. Niets gaat den verslindenden zak voorbij, zonder deze eene goede portie over te laten. Eindelijk komen de zaken zoover, dat de bedienden uit het hôtel eene aanmerking wagen. Hé? antwoordde de reiziger, een reiszak wordt immers als passagier beschouwd. Worden hem daardoor *verpligtingen* opgelegd, laat hem dan ook van zijne *regten* gebruik maken.

— Een Parijsch dagblad verhaalt het volgende, in dato 18. September: Heden van 7 tot 10 ure 's morgens, stonden duizenden menschen te kijken voor de groote poort onzer hoofdkerk. Duizende zwaluwen vlogen heen en weêr, en men verwonderde zich over het lange dralen dier gezellige trekvogels, om naar betere gewesten te verhuizen. Eindelijk bespeurde men eene zwaluw, welke met één poot was vastgeraakt aan een lindje of koordje aan een der oude standbeelden gebleven. Al de zwaluwen vlogen rondom de gevangene en pikten beurtelings in het lintje dat haar gekluisterd hield. Ten laatste, na twee uren almattend zwoegen en doodelijken angst, werd het lintje [illegible] en duizend kleine vreugdekreten vonden eenen weerklank onder de volksmenigte. De arme zwaluw, ongetwijfeld meer of min gekneusd of verlamd door den band, welke haar zoo lang gekluisterd en gestrengeld had gehouden, nam nu, ondersteund en aangemoedigd door hare zusters, de vlugt naar warmer streken. Dit voorval is zeker eene niet onbelangrijke bijdrage voor de natuurlijke historie der zwaluwen.

— In het departement van den Aveyron heeft onlangs een zonderling voorval aanleiding gegeven tot eene zonderlinge ontdekking. Uit Rodez meldt men van den 13. dezer het volgende, uit de landgemeente Firmi. Deze gemeente, die 1500 zielen telt, ligt op eenen grond, onder welken een steenkolenmijn bearbeid wordt. Een inwoner had in zijn huis een' put, uit welken hij dagelijks, zoo hij zeide, het water, dat hij behoefde, door eenen werkman naar boven deed brengen. Op zekeren dag, dat die werkman in den put geklommen was, kwam hij niet weder boven, en de huisheer, na vruchteloos gepoogd te hebben, hem zonder hulp van anderen te redden, riep eindelijk bijstand van buiten in. Dit nu gaf aanleiding tot de ontdekking, van welke wij hier boven spraken. De put bleek geen waterput te zijn, maar een zeer diep gat, door hetwelk men in het binnenste der kolenmijn kon doordringen, en dat den huisbewoner diende, om niet alleen wat hij aan steenkool tot eigen gebruik behoefde te verkrijgen, maar ook om voorraad op te doen, waarmede hij handel dreef. De werkman, dien hij hiertoe bezigde, was door kolengas gestikt. Natuurlijk baarde dit geval niet weinig opzien. De kennis die de eigenaars der mijn door hetzelve verkregen, wekte hunne waakzaamheid, men vatte verdere vermoedens op, deed onderzoek, en eindelijk bleek het, dat de meeste dorpbewoners in hunne huizen soortgelijke putten bezaten, door welke zij zich kosteloos van den noodigen brandstof voorzagen.

BELGIE.

— Het volgende merkwaardig geval doet zich op in de gemeente Gheel. Den 15. augustus 1803 kwam aldaar een convooi aan, bevattende vier krankzinnigen, *Delianne*, *Lebloux*, *Mertens* en *Brems* genaamd. Zij hadden respectivelijk den ouderdom van 43, 47, 55, en 65 jaren bereikt. Na drie-en-veertig jaren, was nog niet een van dit viertal tot de reden terug gekeerd en allen verbleven nog voortdurend te Gheel, toen eindelijk op den 10. dezer de jongste van hen, namelijk *Delianne*, nu oud zijnde 86 jaar, overleden is. De drie overigen zijn nog welvarend naar het ligchaam, en hebben thans onderling den hoogen ouderdom bereikt van 90, 95, en 108 jaren.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 22. September. Men heeft ons verzekert dat de aanstaande Troonrede een paragraaf zal bevatten betreffende de borgstelling (*cautionnement*), welke voortaan zou worden gevorderd, als voorwaarde *sine qua non*, tot het oprigten van een dag- of weekblad, of courant.

Wij achten het voor het oogenblik voldoende Hem, die de Troonrede uitspreken zal, eerbiediglijk te herinneren aan het 225e artikel onzer Grondwet, welke onderhouding en handhaving door Hem, voor het aanschijn des Opperheers, die eedbreuk straft, werd bezworen.

Dat sommige der ministers den Koning zullen pogen te overreden aan dien maatregel zijne goedkeuring te geven, dat gelooven wij gaarne; want de ondervinding heeft ons geleerd dat die ministers niets ontzien, niets eerbiedigen, en niets ter harte nemen dan hunne eigen vuige belangen. Maar dat de Koning tot zoodanige daad van GRONDWETSSCHENNIS en EEDBREUK de hand zou willen leenen, — neen dat gelooven wij niet, dat mogen wij niet eens onderstellen. (*de Burger.*)

VENLO, den 19. September. Voor eenige dagen is *de* Heer *Dronkers*, van Middelburg, hier en te Roermond geweest, om te zien, waar het best en met de minste kosten van onteigening, den Zeeuwsch-Limburgschen spoorweg aan [illegible]

BREDA, den 21. September. Naar wij vernemen is in den nacht van Zaturdag op Zondag eene familie, zijnde een orgelspeler, met vrouw en twee of drie kinderen, die zich tusschen Bergen-op-Zoom en Wouw tegen eene hooimijt gelegerd hadden om er den nacht door te brengen, door het ongelukkig omslaan van den kap, onder het hooi bedolven, en zijn allen door gebrek aan lucht jammerlijk omgekomen.

— De hertog *van Montemolin* is ontvlugt. Dit is eene allergewigtigste tijding. Want nog heeft het twistvuur in Spanje niet uitgewoed; onder de assche verborgen, greep het in de laatste tijden wel niet vernielend om zich heen; het was echter niet uitgedoofd, maar sluimerde slechts, om eenmaal opgerakeld, weêr in lichterlaaije vlammen op te stijgen. De ontvlugting van den hertog *van Montemolin* kan plotseling de assche doen verstuiven, die welligt thans niet langer het twistvuur bedekt, en wij haasten ons daarom, in een beknopt overzigt, den tegenwoordigen stand van zaken zamen te vatten.

Dit zijn de groote feiten, waarop de aandacht moet gevestigd zijn. 1e. Het aanstaande huwelijk van de koningin *Isabella* met haren neef, don *Francisco d'Assisi*; 2e alle partijen in schijn tevreden met dit huwelijk; 3e het ontworpen huwelijk der Infante *Luisa Fernanda* met den hertog *van Montpensier*; 4e buiten de ministeriëele partij in Spanje, alle overige gezindheden over dat ontwerp gebelgd; de engelsche ambassadeur in drie achtervenvolgende nota's daartegen protesterende; het ministerie van buitenlandsche zaken in Engeland *zoo het schynt*, zijn ambassadeur in Spanje zonder officiëele instructiën latende, en zijne gedachte onder het diepste stilzwijgen verbergende; 5e. De hertog *van Montemolin*, na den troonsafstand zijns vaders, de opvolger der aanspraken op den troon van don *Carlos*, die in zijn manifest van 23. mei 1845 als het eenig bevredigingsmiddel zijner regten opgaf zijn huwelijk met de koningin *Isabella*; door het ontworpen huwelijk van dezen met don *Francisco d'Assisi* thans daarin teleurgesteld, en ontvlugt uit zijn verblijf te Bourges, na gelijktijdig in een manifest het Spaansche volk van zijne komst verwittigd te hebben, en zonder dat men weet wat van hem geworden is; 6e *Cabrera*, de generaal van het Carlistisch leger uit Parijs ontvlugt, en op een Engelschen bodem, men weet niet waarheen, ingescheept; 7e eindelijk, de aanhangers van den begunstiger en den gunsteling van Engeland, van *Espartero*, in Spanje met hernieuwde geestdrift voor hunnen aanvoerder op onderscheidene punten werkzaam.

Men ziet het, de omstandigheden in Spanje verwikkelen zich al meer en meer, en wie weet, welke rampen dit ongelukkig land thans weêr boven het hoofd hangen.

MENGELINGEN.

Het jonge Nederland.

III.

Gesteld de associatie, die wij in het oog hebben, is tot stand gekomen; het congres der vertegenwoordigers van het *Jonge Nederland* is vergaderd; het hoofdbestuur is zamengesteld, al de bepalingen, de innerlijke organisatie der vereeniging betreffende, zijn gemaakt; maar wat nu?

Wat mag, wat kan, wat moet de vereeniging doen,

Schoonheid en aanminnigheid der vrouwen.

De hoofdzaak is, even als bij iedere zaak:

HET HOOFD.

Het hoofd is de citadel der vrouwelijke vesting. Hier zijn alle wapenen tot aanval en verdediging vereenigd; de oogen zijn de schietgaten, de mond is de ophaalbrug, en in het hoofd zit de kommandant der vesting: het verstand, of de grilligheid, of de aanminnigheid, of de trots, wie van allen het kommando voert. Het hoofd moet, of moest althans, eenen ovalen vorm hebben. Het gelaat moet, in betrekking tot den schedel, kleiner en van minderen omvang zijn. De schedel zelf is het schoonst, als de kruin is gewelfd; een platte schedel bewijst een beperkt verstand.

De vrouwelijke hoofden werden nog in snib- en preutsch-hoofdjes verdeeld, welke echter bijzondere schoonheden voor eene bijzondere soort van liefhebbers zijn.

HET HAAR.

Het is eens voor altijd, uitgemaakt, dat aan blondinen blond en aan bruinetten bruin haar het beste kleedt; men heeft als bewijs van het tegendeel geen voorbeeld. Blond haar is edel, schoon, maar het beteekent ligtzinnigheid, maar vooral wankelmoedigheid. Bloude vrouwen zijn doorgaans bloedrijk, ligt prikkelbaar en bevredigbaar; belust op dansen en zeer geneigd, om in modes, kleedingen dikwerf te verwisselen. Zwart haar beteekent hevige hartstogten; vrouwen met zwarte haren beminnen minder hevig, maar vuriger; zij eischen meer en beminnen daarentegen ook trouwer. In de ijverzucht zijn de bruinetten gevaarlijker dan de blonden. Eene blonde verlaat den verrader, eene bruinette wreekt zich op hem. Het is dus het raadzaamst eerst eene blonde en daarna eene bruinette te beminnen. Vrouwen met roode haren bezitten het diepste gevoel en het edelste hart; zijn evenwel in zaken van liefde hoogstvoorzigtig. Kastanjebruin haar beteekent een zindelijk en opgewekt gemoed.

Wat de haargroei rondom het voorhoofd betreft, zegt Winkelman, is alleen dan schoon, wanneer dezelve eene halve cirkel over de slapen vormt. De bevalligste en de natuurlijkste wijze, het haar te dragen is de groei te volgen, in alle naar beneden vallende vormen; alle naar beneden hangende lokken verfraaijen het gelaat, veredelen het. De tegenwoordige wijze, van à la chinoise gekapt te zijn is eene misselijke mode. Men kan een dergelijk Chinezen kapsel niet zien, zonder aan een bundel aspersiën te denken, of .... aan den scherpregter, die het hoofd reeds behoorlijk tot den genadeslag voorbereid heeft.

Het voorhoofd is de zetel des vernufts, natuurlijk wanneer er iets aanwezig is, dat zich daar nederzetten kan; zoo niet, dan blijft de zetel ledig, wat echter bij het vrouwelijk geslacht zoo veel niet te beduiden heeft. Het voorhoofd moet zich, in eene zacht gebogene lijn, onder den neus verbinden, als grondtrek van het Grieksche profil, en is in de Zuidelijke landen meer dan in de Noordelijke aan te treffen. Een al te vrouwelijk voorhoofd verraadt koenheid en den mannelijken trots; een zeer laag voorhoofd is een teeken, dat het vernuft zich op haren zetel niet breed uitgezet heeft.

HET OOG.

Het goddelijkste, teederste, verhevenste gedeelte is het oog, het orgaan der fijnste ætherische stof des lichts, en dan nog een vrouwenoog! De spiegel van wereld en ziel! De verrader en vertrouwde van alle gevoelens! De waarnemer en boodschapper van alle geheime wenschen! De tolk en telegraaph van stomme gevoelens! .... Het oog wenkt, smeekt, dreigt, smacht, gebiedt, bereelt, verplettert, maakt vrolijk, vernietigt alles met een blik! ... Het oog is getuige van schuld en onschuld, partij en regter, advokaat en aanklager tegelijk! ... Het oog schiet toorn, haat, liefde, verachting, medelijden, moed, wraak, bescheidenheid, mistrouwen, welwillendheid, alles in eene straal! De oogen zijn dus de lichtdragers aller gevoelens en een hoofdbestanddeel der vrouwelijke schoonheid. De kleur is het voornaamste. Zwarte en blaauwe oogen vinden aanbidding in de hulde der mannen en dichters, en de grijzen en bruinen vinden hunne aanbidders niet minder. Buffon bewijst, dat de zwarte oogen eigenlijk donker-oranjekleurig, en de blaauwe geel-oranjekleurig zijn. Het is ijsselijk, dat Buffon ons zoo uit den droom wil helpen. Ik geloof het niet, en blijf steeds zeggen: zwarte oogen zijn zwarte oogen en blaauwe oogen zijn blaauwe oogen.

Aan welken ik nu de voorkeur geef? ... Ach, ik bemin alle oogen! dat wil zeggen: alle schoone oogen. Nog meer dan de kleur draagt de grootte des oogs en deszelfs langwerpigen vorm tot zijne schoonheid bij. De oogen mogen evenmin door een te ver van, als te digt aan elkander staan de harmonische verhouding verbreken. De wenkbraauwen moeten fraai, hooggewelfd zijn, en nipt boven den neus zamen smelten, daar dit den blik

ter bereiking van haar doel, hetwelk vervat is in de woorden:

DOOR GRONDWETSHERZIENING TOT HERVORMING!

De vereeniging *mag* met nadruk de herziening der grondwet eischen.

Zij *kan* de verkrijging der herziening bespoedigen.

Zij *moet* niet rusten vóór dat die herziening verkregen is.

Met nadruk *mag* zij die eischen, en wel door middel van petitiën, te rigten aan den Koning, aan de Staten-Generaal. Dat mag zij ingevolge art. 159 der grondwet. En mogt eene eerste petitie zonder gevolg blijven, dan worde eene tweede, eene derde, eene vierde ingediend; en men houde niet op met petitionneren: de aanhouder wint.

De associatie kan de verkrijging der herziening bespoedigen, door de ingezetenen, het zij door haar voorbeeld, het zij met behulp der drukpers, onophoudelijk, regelmatig, tot medepetitionneren aan te sporen. Zoo lang het bij honderden petitionnarissen blijft, zal de regering waarschijnlijk *dan* als voorheen het oor sluiten; maar wanneer de honderden tot duizenden aangroeijen, zal zij toch eindelijk moeten buigen – of bezwijken.

Doch was het getal der petitionnarissen tot duizenden geklommen, en bleef men nog weigeren..... dan, o dan zou men tot andere middelen kunnen overgaan.

Men zou b. v. weigering met weigering kunnen beantwoorden; men zou tot leus kunnen aannemen: geen herziening, geen opbrengst meer van belastingen!

En waar eenige duizenden ingezetenen, voorwaardelijk en stelselmatig, weigerachtig bleven de belastingen te betalen, – zou dáár het bestuur geweld te baat nemen om de voldoening der aanslagen te erlangen? Men zou het moeten afwachten.

Wij gelooven dat het bestuur al spoedig zou erkennen dat toegeven in dat geval het verstandigste zoude zijn.

En men zal nu gevoelen waarom het zoo noodig is eene vereeniging, een ligchaam daar te stellen tegenover het ligchaam, dat het bestuur met alle deszelfs trawanten en creaturen uitmaakt.

Dat eenige ingezetenen afzonderlijk, en zonder afspraak of verband met elkander, petitiën tot de bevoegde staatsmagten rigten, tot erlanging eener grondwetsherziening, – men zal den spot met hen drijven, al zijn zij talrijk en vermogend; dat zij, afzonderlijk en zonder afspraak of verband met elkander, weigeren de belasting te betalen, – men zal hen vervolgen en de voldoening van het verschuldigde afpersen, en met regt, want het zijn geïsoleerde pogingen, die, wat het petitionneren aangaat als eene dwaasheid, en wat het weigeren der belastingsgelden betreft als weêrspannigheid moeten worden aangemerkt.

Maar dat duizend of meer ingezetenen, ten gevolge van onderlinge afspraak op elkander steunende, en vereenigd handelende, hetzelfde doen, – hoe geheel anders doet zich de zaak voor.

Hoont of vervolgt men een der leden van die vereeniging, zoo randt men hen allen aan, en de strijd van ligchaam tot ligchaam neemt daadwerkelijk een aanvang.

En dat eindelijk de associatie niet rusten moet vóór dat de herziening, het koste wat het wille, verkregen is, – behoeft wel geen betoog. Immers de verkrijging van die herziening zal haar doel zijn, zoo zij zich daarstelt.....

Zoo zij zich daarstelt!.... Helaas! dat dit nog onzeker moet zijn! Dat wij het nog in twijfel moeten trekken of onze roepstem gehoor zal vinden bij hen, die alleen, door hunne geestdrift en geestkracht, het arme vaderland nog kunnen redden, nog kunnen herstellen in de achting van het vrijzinnige Europa.

O vloekwaardige onverschilligheid, o schandelijke flaauwhartigheid, die welligt de vervulling van dezen onzen zoo dierbaren wensch zouden verijdelen!

Doch neen, jonge lieden in den lande, wij durven nog op u onze laatste hoop, onze laatste verwachting gronden. Gij zult de woorden, die wij voor u nederschreven, niet versmaden, niet in den wind slaan; gij zult ze overwegen; gij zult gevoelen dat vaderlandsliefde ons die ingaf, en *uwe* vaderlandsliefde zal, ontwakende uit eene heillooze sluimering, op eene eervolle wijze logenstraffen de honende woorden, die de fransche hekeldichter BARTHÉLEMY over *U*, Hollanders, uitsprak:

Cherchez donc aujourd'hui, sur ces faces moroses,
Cet éclair qui trahit l'instinct des grandes choses;
La gloire n'obtient plus qu'un sourire moqueur;
La jeunesse elle-même a des rides au cœur. (1)

(Zoek heden eens op die treurige aangezigten dien lichtstraal welke het instinct van het grootsche doet vermoeden; het aandenken van den roem verwekt daarop slechts een spottenden glimlach; de jongelingschap zelve heeft reeds een gerimpeld hart.)

(1) BARTHÉLÉMY, *les Impuissants*, (De onmagtigen.)

Marine.

In de *Arnhemsche Courant* van Zaturdag den 5. September lazen wij een artikel over de marine, geteekend DIXI, dat ons, die de eer hebben tot het korps zeeofficieren te behooren, zoo onregtvaardig voorkwam, dat zoovele valsche beschuldigingen bevat, dat wij meenden verpligt te zijn, eenige aanmerkingen tegen dat artikel in het licht te moeten brengen, opdat de zoo talrijke, met onze marine geheel onbekende lezers, zich geene al te verkeerde denkbeelden mogen maken.

In de eerste plaats betwisten wij de competentie van DIXI, omdat ZEd. toont, dat hij zelf geen zeeman en met onze marine onbekend is; alleen de uitdrukking, dat wij onze schepen met zwaarder geschut *bemantelen* of *beplanten*, zoude zulks duidelijk genoeg aantoonen en het zal door onze aanmerkingen nog wel nader bewezen worden.

Wij willen gaarne toestemmen, dat onze marine gebrek aan matrozen heeft, dat de bemanning der oorlogschepen hoe langer hoe moeijelijker gaat: wat daarvan de oorzaak is, hoe dit te herstellen zij, willen wij hier niet onderzoeken. Alleen opmerkende, dat een bekwaam matroos ter koopvaardij 20 à 25 gulden 's maands kan verdienen, terwijl hij bij de marine slechts 15 gulden kan winnen, hetgeen het gebrek aan matrozen nog al verklaart, verwijzen wij overigens den in de marine belangstellenden lezer naar de brochure van den schout-bij-nacht ARRIËNS, waar hij de oorzaken van het verval onzer marine en de middelen tot herstel beter aangewezen zal vinden, dan de beperktheid van een courant-artikel toelaat. Wij bepalen ons hier tot wederlegging van het aangevoerde door DIXI.

« *Na de ontbinding van het Fransche keizerryk* — zoo « lezen wij — *bevatte de binnenlandsche (Fransche) vloot,* « *welke zoo wel by de Schelde,* (dat arme woordje *by* riekt « weer verbazend het land) *als te Texel gestationeerd was,* « *eene kern van bevaren (?) hollandsch volk. De drie ver-* « *schillende eskaders, welke de eerste expeditie uitmaakten* « *naar Oost, West en Middellandsche zee, verzwolgen* « *deze massa menschen.*"

Wat de schrijver bedoelt met dat verzwelgen, verklaren wij op ons eerewoord niet te begrijpen.

« *Maar die bron raakte uitgeput en nu kwam men op* « *den* GELUKKIGEN *inval,* zegt DIXI, *om aan misdadigers* « *brieven van abolitie te geven, als zy aan boord wilden* « *dienen.* HELAAS *ook dat middel moesten my derven omdat* « (ironice) *het het kiesche gevoel onzer zee-officieren kwetste,* « *met boeven — zoo als zylieden deze menschen noemden —* « *te moeten varen.*"

Het is hemeltergend, om in die regels, op die plaatsen, de woorden *gelukkig* en *helaas* te lezen. Wat waren zij anders, mijnheer DIXI, dan boeven, die geaboliëerden, die, bij voorbeeld, bij de in-dienst-stelling van het linieschip *Holland*, geboeid, onder geleide van een detachement kurassiers, naar het Nieuwe Diep getransporteerd werden, om daar de vrije en eerlijke montering van matroos te ontvangen? Wat waren het dan anders dan boeven, mijnheer DIXI, die geaboliëerden, die in het middellandsche-zeesch eskader het plan beraamd hadden, om hunne officieren te vermoorden, en het eskader aan de Algerijnen te leveren? En gij moogt over het kiesche gevoel van de zee-officieren denken naar uw goeddunken, — het is ligt trefbaar genoeg, om de schandelijke beleedigingen van iemand, die zaken behandelt, waarvan hij niets weet, niet stilzwijgend voorbij te laten gaan en u met billijke verontwaardiging te vragen, wat u de onbeschaamdheid gaf, om ieder aan boord der Nederlandsche oorlogschepen van willekeurig gezag, onze gezagvoerders van gebrek aan zedelijk gevoel, van laatdunkendheid te beschuldigen een gansch korps van officieren, waaronder zoo velen, die in den vreemde het vaderland tot eer verstrekken, te fletrisseren en van menschen-jagen en menschenvleesch te spreken, alsof de zee-officieren een hoop beulen en slavenhandelaars zijn? Het voegt ons niet, die er trotsch op zijn tot het korps zee-officieren te behooren, daarvan de lofredenaar te zijn; maar de achting, welke zij ondervinden — de ouderen en rustenden in de plaats hunner inwoning, de jongeren, overal zoowel hier als in andere landen — wederlegt beter het verachtelijk schimpen van den eenen of anderen naamloozen beschuldiger dan de best uitgewerkte rede. Ga, mijnheer DIXI — die welligt nimmer uwe landprovincie verlaten hebt — voor gij weder over onze oorlogschepen schrijft, ga ze bezoeken; niet wanneer ze in dienst gesteld worden en er nameloos geduld en onvermoeide ijver gevorderd worden, om van de meest vreemdsoortige deelen een dragelijk geheel te maken, — maar wanneer ze een jaar in dienst zijn. Zie de opgeruimde gezigten, hoor het vrolijk gezang, dat, na afgeloopen arbeid, uit onze schepen u tegenklinkt! Zie diezelfde menschen, die, een jaar vroeger, verarmd, bleek en ziekelijk aan boord kwamen, nu bloeijende van gezondheid, — en spreek dan over de behandeling, die de matrozen aan boord onzer oorlogsschepen ondervinden. Dat het kielhalen, ra-vallen en laarzen nog in ons wetboek staat, — is waarachtig de schuld der zee-officieren niet; zij, beter dan ieder ander, weten, dat het afzigtelijke straffen zijn, die bij al den vorm van barbaarschheid nog bovendien het gebrek hebben, dat menige schoft, die onder elke andere wetgeving naar den kruiwagen of het tuchthuis zou gebragt worden, weinige uren na afloop van zijne straf, al de regten zijner eerlijke scheepsmakkers deelt; en, wat de disciplinaire ligchamelijke straffen betreft, — alleen die philantropen, die meer aan woorden dan aan zaken hechten, die, zonder eenige zaakkennis, over alles meenen te mogen oordeelen, en overal verbeteringen weten aan te wijzen, met zedelijke en menschenliefde schermen en dikwijls niet gissen, hoe hunne menschlievende voorstellen en grootste hardheid in zich bevatten, kunnen die straffen aan boord afgeschaft wenschen. — Dat er misbruik van gemaakt kan worden en soms gemaakt wordt — wie zal het ontkennen? — Maar men vergete niet, dat er geene wetten zoo volmaakt gegeven kunnen worden, die niet aan hetzelfde euvel mank gaan.

Nadat DIXI zijne schandelijke invective eindigt met het korps zee-officieren nog van onzedelijk beheer, van demoralisatie, van onbevoegdheid om over menschen gezag te voeren te beschuldigen, — slaat hij een' anderen toon aan; hij wijst ons den weg tot redding. Treur niet, Nederland, over uwe verwaarloosde marine; mijnheer DIXI weet de middelen tot herstel! Dat schrander hoofd, de zaakkundige DIXI zal u binnen korten tijd een geheel ander [illegible] officieren geven, en gij verheugt u weldra in een korps matrozen, zoo talrijk als gij maar verlangt. Daar behoort geld toe, niet waar? Volstrekt niet: — gij ziet slechts naar Engeland; gij volgt slechts het bestuur van Engeland na en gij zijt gered. Waardoor? door de belooning der marine-matrozen in eenige evenredigheid te brengen met die der koopvaardijvloot? door voor den ouden dag van den landmatroos te zorgen? Niets van dat alles! DIXI was zoo weinig met onze marine bekend, dat hij niets in de engelsche marine kon vinden wat niet even goed of beter bij ons bestaat. Wij zullen de woorden van DIXI onveranderd overnemen en ons beweren bewijzen.

« *Geen officier durft zich verstouten* (namelijk in de en- « gelsche marine) *onder den wimpel eenen matroos aan te* « *grypen, laat staan te mishandelen, zoo als by ons nog* « *gebruikelyk is.*" *(Vervolg hierna.)*

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24. September. Sedert den 22. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Vespasianus, R. Brewer, Cowes, katoen en rijst; the Mary, J. Granger, Stettin, tarwe; Everhardes, A. Paelman, Riga, hout; Rabella, J. Simpson, laatst van Cowes, suiker; Annette Hage, P. Geinist, Nakskou, tarwe; Arcturus, D. Hill, Kertch, lijnzaad; Defiance, J. Jackson, Genua, tarwe.

Voor Termonde bestemd:

Anna Dorothea, P. Carsteusen, Reusenhafen, Raapzaad.

Voor Brussel bestemd:

De Flora, J. M. D. Brancsted, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar gezeild.

Guinare, G. Braney, Hartlepool, de Merkuur, G. T. Duwell, Elseneur, Amphitrite, H Rentz, Oostzee, der 6 Brodre, E. Poulsen, Nakskou, the Mary, J. F. Sharp, New-Castle, alle ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

24 September 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1845) .	10.25	W. Paardenboonen .	f [illegible]
N° dito dito . . .	- 10.75	W. Gr. Erwten . .	- [illegible]
N. Walch. Tarwe (1845)	- 10.50	W. Witte dito . .	- [illegible]
Nieuwe dito . . .	- 11.00	Z. Paardenboonen .	- [illegible]
O. Rogge (1845) . .	- 8.50	N. Z. Gr. Erwten . .	- [illegible]
N. dito	- 9.25	W. Koolzaad . . .	- [illegible]
Winter garst (1845)	- 6.00	Zomer dito . . .	- [illegible]
Zomergarst	- 5.50	Raapolie . .	f 54.00 [illegible]
Haver	-	Patentolie . .	- 36.00 [illegible]
Boekweit	- 6.75	Lijnolie . .	- 35.00 [illegible]
W. Witteboonen . .	- 11.00	Lijnkoeken f 10.00 de 104	[illegible]
Dito Bruineboonen .	- 12.50	Raapkoeken .	- [illegible]

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds « 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

verduistert en den hemel des oogs bewolkt. De oogleden moeten zacht gebogen zijn, en lange wimpers bezitten eene onuitsprekelijke bekoorlijkheid; zij maken den blik zachter en bescheidener.

HET OOR.

Het oor is een gewigtig deel in de wapenkamer der schoonheid. Zij mogen niet groot zijn, moeten een' afgeronden vorm hebben en gelijkmatig gesneden zijn. De vrouwen mogen er dus wel op letten, om de ooren niet door al te zware oorsieraden uit te rekken. Overigens is het vrouwelijke oor veel teederer en fijner gebouwd dan het mannelijke, van waar ook misschien hare nieuwsgierigheid, haar luisteren en loeren komen zal.

DE NEUS.

De neus echter is de groote beginletter in het kapittel der schoonheid. De neus is ook hetzelfde geliefde orgaan, bij hetwelk de vrouwen ons zoo gaarne leiden. Er bestaan adelaars- en haviksneuzen, Romeinsche-, Grieksche- en Juno's neuzen, spits- en stompneusjes, enz.; hoogst zeldzaam echter zijn de zoogenaamde fijne neuzen! Wanneer de neus fraai genoemd zal worden, dan moet hij naar deszelfs vorm regt en eenvoudig zijn en met den basis eenen ligt bemerkbaren, duidelijk uitgedrukten hoek maken.

DE MOND.

Deze poort van verpuft en dwaasheid, het zoete werktuig der vrede en der kus, mag niet breeder zijn dan de breedte van den neus, wanneer zij den naam van schoon dragen zal. Dikke lippen en een groote mond zijn hatelijk en beteekenen zinnelijkheid; eene heerschende bovenlip staat teeder en fijn, maar beteekent zwakheid van karakter, en eene vooruitstekende onderlip bespeekt ruwheid. Evenwel moet de onderlip altijd iets voller en ronder zijn dan de bovenlip. Maar zin, gevoel en liefde wonen in de bovenlip, trots en toorn krommen haar, eenheid maakt haar spits, goedheid en welwillendheid maakt haar rond en uitspanning verslapt haar. Tot die volkomene schoonheid van den mond behooren kleine, gelijkmatig gewortelde, witte tanden. Wanneer eene vrouw niet veel lacht, dan heeft zij de zoodanigen niet.

WANGEN EN KIN.

Volheid en ronding is bij alle organen des vrouwelijken ligchaams voorheerschend: de wangen moeten alzoo ook vol, teeder en rond zijn. Eene gelukkige mengeling van wit en rood geeft der wangen de verschillende nuancen van een schoon koloriet. Verrassing, toorn, schaamte, liefde, enz., maken en verwekken eene bijzondere afwisseling in deze fijne schakeringen van purper, wit en rood, en verwekken eene onbeschrijfelijke tooverkracht. Het blozen is de geboorte-acte der deugd, het visiten-kaartje der onschuld, het zegel der reinheid. Een groefje in de wangen, als of een kleine Amor het met de pink ingedrukt hadde, is eene bekoorlijkheid te meer, daar in zulk een groefje reeds groote wijsgeeren zijn gevangen geworden. Een zoodanig groefje is de eigenhandige onderteekening der schelmschheid en men mag dubbel op zijne hoede wezen, waar het ons aanlokt.

Eene fraaije kin moet rond zijn en wel langzamerhand en zacht rond afloopen. Elke spitse vorm bewijst hardheid en mannelijkheid.

DEN HALS.

Door de verschillende buigingen van den hals worden de fijnheid, moed, weekelijkheid, zachtaardigheid en waardigheid uitgedrukt. Een fraaije hals, doorgaans het morgengeschenk der natuur aan groote, slanke vrouwen, moet niet te kort zijn, [illegible] reikend vol, evenwel niet dik en moet onmerkbaar, in fraai golvende lijnen, in hoofd en borst overgaan, terwijl dezelve den laatsten overgang, nog door fraaije schouderen welwillend ondersteund moet worden.

GESTALTE.

Wanneer de naaister reeds al het hare gedaan heeft, dan [illegible] het mij toch niet overvloedig voor, wanneer de natuur ook [illegible] tot eene schoone gestalte bijdraagt. Daartoe behooren ligte [illegible] monische ledematen, welke ligte en buigzame bewegingen veroorlooven en vormen.

HAND EN VOET.

Elke zaak moet tegenwoordig handen en voeten hebben, dus [illegible] de schoonheid, dat wil zeggen: eene fraaije hand en eenen fraaijen voet. De schoonheid der hand bestaat in eene teedere ronding met naauw bemerkbare lijnen en eene zachte schaduw over [illegible] knokkels der vingeren, waar op allen een kuiltje zijn. De [illegible] ren wel gevormd en spits toeloopende. De armen zuiver in [illegible] trek, vloeijen rond en vol in den vorm. Een fraaije voet, [illegible] mede de natuur in Duitschland zeer karig is, moet klein [illegible] in deszelfs omtrek den vorm der eklips naderen, eene iets [illegible] welving hebben en bij het gewricht slank, in pyramidale welving tot de onzigtbare ledematen zich verheffen.

Een fraaije voet is de basis van vrouwelijke schoonheid.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.